

Pri dopolnilnih volitvah se zopet izvolijo gg. *Peter Grasselli, dr. Jožef Lesar, Ivan Navratil, Andrej Praprotnik, Simon Rutar, Feliks Stegnar, Luka Svetec, Jožef Šuman, Ivan Vavrù* in *Anton Zupančič*, namesto kanonika prof. *Marna* pa g. *Alojzij Tavčar*.

V imeni odborovem poroča nató ravnatelj g. *Ivan Šubic* o načrtu novim pravilom »Maticе Slovenske«, ki se po daljšem razgovoru vzprejmó neizpremenjena, samó § 8. se po predlogu g. dekana *Ivana Vesela* izpremeni takó, da se bode občí zbor sklicaval namesto v prvi četrtini v prvi polovici vsakega leta.

Tristoletnica zmage pri Sisku se je praznovala dné 22. m. m. v Ljubljani s primerno šolsko slavnostjo in ljudsko veselico. V spomin na to veličastno zmago sta izšla v posebnih knjižicah dva slavnostna spisa; prvega je v slovenskem jeziku spisal g. *A. Koblar*, drugega pa v nemškem jeziku g. *P. pl. Radics*. Obe brošurici sta okrašeni z dvema slikama in imata v dodatku nekaj pesmij, primernih prazniku. — Znani skladatelj g. *A. Foerster* je pri tej priliki zložil iz národnih pesmij »Kranjsko slavnostno koračnico«, ki je izšla pri Bambergu v Ljubljani. Krasno delo si je pridobilo neomejeno priznanje. Cena 60 kr.

K prvemu sešitku slovensko-nemškega slovarja Wolfovega. *bistre* m. der Wassertrieb. — *brásko* adj., rabi se tudi kot subst. svinjsko, brasko mesó; z braskim si zabeljavajo. — *brček* m. košček lesá, ki se deva v zajko vojke, katero ima živina okrog vratú. — *brjava* f. greuki ukus, katerega ima ravnokar zavreto vino. — *bubljáti*: puran bubljá, take glasove dela, kadar vozi »kočijo«. — *ceplé* m. der Pfropfreis, a *cépil* m. der Dreschflegel; pri nas (Mursko polje) dela naglas natančno razliko.

Jos. Freuensfeld.

Prešeren v nemškem prevodu. „Oesterreichisch-Ungarische Revue“ je prinesla v osmem letniku (1893) t. j. v 14. zvezka 2. sešitku v oddelku „Oesterreichisch-Ungarische Dichterhalle“ na straneh 146.—148. nemški prevod nekaterih Prešernovih sonetov. Ker je „Zvon“ doslej najvestneje zabeležil vsak nov pojav iz „prešernoslovja“, mislim, da mu ustrezem, ako ta prevod do pičice natančno prepisem ter mu ga pošljem v ponatisek Evo ga!

Sonette von Franz Prešern.

Aus dem Slovenischen übersetzt von Ludwig Waldeck. Wien.

O Vèrba . . .

O Heimatdorf, Du liebster Ort auf Erden,
 O Vaterhaus, wär' ich Euch treu geblieben,
 O hätt' ich nie, von Wissensdurst getrieben,
 Verlassen Euch, um — ruhelos zu werden!
 Ich wüsst' es nicht, wie alle Hoffungsblüten
 Die herrlichsten, vom Gift der Täuschung sterben;
 Ich glaubte noch an mich, müsst' nicht verderben,
 Ein Spiel der Stürme, die im Innern wüthen!
 Ein treues Herz und arbeitsame Hände —
 Das Heiratsgut der Jungfrau aus dem Volke —
 Sie hätten mich beglückt bis an mein Ende;
 Mein Lebenskahn wär' still dahingeschwommen,
 St. Marcus hätte vor der Hagelwolke
 Und Feuer mir mein Hab in Schutz genommen!

Ni znál . . .

Ein Ritter war einmal, erzählt die Sage,
 Der wusste eines nur von den Gebeten,
 In denen Menschen je zum Himmel flehten,
 Doch innig betete er's alle Tage.
 Er starb, und aus dem treuen Herzen — siehe!
 Wuchs eine Rose auf, des Grabes Pforte
 Durchbrach sie, trug in ihrem Kelch die Worte
 Des treu'n Gebets: Gegrüßt seist Du, Marie!
 So klingt zu allen Stunden meines Lebens
 Nur Dir mein Lieb, das liebefromm erglühte,
 Nur Dir allein, sonst keiner Tochter Evens,
 Verzeih — noch flackert meines Lebens Flamme,
 Aus meinem Herzen aber, da erblühte
 Die Rose schon aus ihrem Kelch: Dein Name!

Biló je . . .

Als Gott den Zug nach Kanaan ihm befohlen,
 Da weihte Moses vollends sich dem Werke,
 Er lieh ihm seines ganzen Wesens Stärke,
 Nach diesem einen Ziele stand sein Wollen,
 Und als er das ersehnte Land erblickte,
 War alle Noth verschmerzt, in laut're Freuden
 Verwandelt alle Widerwärtigkeiten,
 Entbürdet schlug sein Herz, das hochbeglückte,
 Mein Ziel bist Du, das willensheiß ersehnte,
 Mir wurde der Beruf, Dich zu besingen,
 Und diesem bleib' ich treu bis an das Ende;
 Und darf ich nur mein Aug' zu Dir erheben,
 O, dann ist alles Leid und alles Ringen
 Und aller Kampf vergessen und vergeben!

Zgodi se . . . (Sic! V izvorniku z leta 1847.: Zgodi se . . .)

Im Reich der Mitte mag es wohl geschehen,
 Dass Gläubige des Korans sowie Buddhisten,
 Brahmanen und die kleine Schar der Christen
 An einem Tag ein heilig Fest begehen;
 Dass jene dann in hochgestimmtem Jubel
 Und Schaugepräng' den Götterdienst erfüllen,
 Indes die Christenschaft ihr Herz im stillen
 Gebet zu Gott erhebet, fern dem Trubel,
 Jüngst war Dein Namensfest, zum Spiel der Geigen
 Hatt' sich die Schar der Freunde eingefunden
 Und schwang zu Deiner Ehr den lauten Reigen;
 Ich aber feierte den Tag in Thränen,
 Zum Himmel sandt' ich Wünsche, tief empfunden,
 Für Dich empor, — ist doch Dein Glück mein Sehnen!

(Konec prihodnjič.)

V. B.

strani popolnoma odgovarjala intencijam in mislim pokojnega mi očeta, z druge strani pa tudi zadoščala duhu sedauje moderne glasbe.

Kakor je znano, bil je pokojnik samouk v glasbi, pa je svoje popevke dal napisavati drugim, ki pa večinoma niso popolnoma umeli pravega duha njegove popevke. Jaz, ki sem slišal očeta samega popevajočega njegove pesmi, čutim se pozvanim in tudi obvezanim, podati národu svojemu te popevke v tistem duhu, v katerem jih je avtor res zamislil. Ako torej slovenski narod želi imeti glasbena dela Miroslava Vilharja v novi, po meni urejeni izdaji, naj me blagovoli podpirati pri tem podjetji, zakaj brez njegove podpore bi nikakor ne mogel zvršiti svoje rodoljubne, pa tudi sinovske dolžnosti.

Knjiga bode stala 2 gld., a more se tiskati samó tedaj, ako se oglasi dovolj predplačnikov. Obračam se torej na rodoljube in prijatelje nepozabnega pokojnika, zlasti pa na vsa rodoljubna društva, osobito pevska, da mi pomorejo zvršiti to delo. Naročnina naj se mi pošlje najkeseje do dné 15. avgusta. Ako bi se dotlej ne oglasilo toliko naročnikov, da bi bili tiskovni troški pokriti, povrnila se bode vsakomur doposlana naročnina.

V Zagrebu, dné 10. julija 1893.

F. S. Vilhar.

»Slovenska stenografija«. O Bezenškovi stenografiji, katero je pred nekaj meseci izdala »Matica Slovenska«, prinašajo praški »Tésnopisné listy« jako pohvalno oceno; takisto laskavo se je izrazil o nji nemški »Correspondenzblatt des königl. stenographischen Instituts zu Dresden«, ki je posvetil stenografiji pri južnih Slovanih poseben članek. — Bodi pri tej priliki še omenjeno, da je prof. Bezenšek nedavno priredil v Plovdivu tudi tretjo popravljeno izdajo bolgarske stenografije. Naš list utegne kdaj pozneje še govoriti o jugoslovanski stenografiji v obče in o domači slovenski posebe.

Spominska slavnost Vodnikova na Koprivniku. Dné 27. t. m. se bode praznovala na Koprivniku stoletnica koprivniške fare in zajedno se bode odkrila spominska ploča Valentinu Vodniku, nje prvemu duhovnemu očet. Vzpored je določen takó-le: 1) Ob 10. uri dopóldne vzprejem došlih gostov na Koprivniku; 2) ob 1/2 11 uri cerkveni govor č. g. *Janeza Ažmana*, župnika gorjanskega, in potem slovesna sv. maša, pri kateri pojó bohinjski pevci; 3) po sv. maši slavnostni govor g. prof. *Fr. Levca* in odkritje spominske plošče, 4) skupni obed; 5) popóldne ob 4. uri odhod na Bohinjsko Bistrico; 6) v ponedeljek izlet k Savici. — Posebna vabila se ne bodo izdajala. — Obed oskrbí g. Matej Bevc, poštar in gostilničar na Bohinjski Bistrici. Kdor se hoče udeležiti skupnega obeda, naj pošlje g. Bevcu vsaj do dné 18. t. m. 1 gld. 50 kr. Slavnost se bode vršila pri vsakem vremeni.

K obili udeležbi uljudno vabi

odbor.

Prešeren v nemškem prevodu. (Konec)

Oči bilé . . . (sic! V izvorniku: Oči bilé . . .)

Mein Auge folgte ihr, kam ihr entgegen,
 Mein Mund sprach nur von ihr, der tugendsamen,
 Schrieb meine Hand, so schrieb sie ihren Namen,
 Und schritt mein Fuß, so war's auf ihren Wegen.
 Doch ich verbot's: da bargen sich die Blicke,
 Es liess der Mund die süße Rede bleiben,
 Die Hand den lieben Namen hinzuschreiben,
 Der Fuß wich scheu vor ihrem Weg zurücke.

So rang ich mit der hoffnungslosen Liebe,
Die nicht erlöschen will in meiner Seele —
Gezügelt glaubt' ich diese Flammentriebe.
Umsonst! in solchem Kampfe gibt's kein Siegen,
Hin über Berg und Thal und Wall und Welle
Schwingt sich die Sehnsucht auf, zu ihr zu fliegen!

Kadár . . . (Sic! V izvirniku: Kadár . . .)

Dem Kranken, der des Tods gewisse Beute,
Versagt der Arzt nichts mehr, er duldet gerne,
Dass man die bittere Arznei entferne,
Dem armen reiche, was ihn sonst erfreute.
Und tobt ein wilder Sturm im off'nen Meere,
Und kann ihn Steu'r und Ruder nicht bezwingen,
Dann sinkt des Schiffers Haud — was soll sein Ringen? —
Er gibt den Wogen preis die schwache Fähre.
Hinweg, ich trink' nicht mehr vom bittern Becher!
Entfesselt seid ihr wieder, frei, Gedanke
Und Sehnsucht — bin ein todesmüder Zecher.
Genießt im vollen Zug der flücht'gen Stunde,
Berauscht euch an dem übersüßen Tranke,
Bis mir das Herz zerspringt, das todeswunde!

Odpérlo . . . (Sic! V izvirniku: Odpérlo . . .)

Wenn sich dereinst am Tag des Weltgerichtes
Des Himmels Glanz erschlosse den Erkor'nen,
Und träfe auch ein Strahl nur die Verlor'nen,
Auf dass sie schauten in das Reich des Lichtes:
Ein Uebermaß der Sühne wär's — erblasste
Der Hölle Qual denn nicht vor jenem Blicke,
Der die Verstoß'nen, in dem fremden Glücke,
Mit allen Schmerzen des Verlusts erfasste?
Und doch — ich sah den Himmel ihres Blickes
Entgegenstrahlend ihm, dem Auserkor'nen,
War Zeuge seines namenlosen Glückes;
Dies Bild wird ewig mir vor Augen bleiben,
Ein Dämon, wird es ruhlos den Verlor'nen
In der Verzweiflung füstern Abgrund treiben.

Slovéncam . . .¹⁾

Dein Dichter widmet einen Kranz dem Volke
Aus Liedern, die in mancher Leidensstunde
Erbliht auf seines Herzens tiefstem Grunde,
Dem Thau entrückt der milden Himmelswolke.
Kein sonnig Eden, wo die Blumen sprossen,
Nicht milden Zephyrs Hauch, was sie umwehte,

¹⁾ Magistrale des Sonettenkranzes. — Opazka prelagateljeva.

Sie wuchsen auf an fest umschloss'ner Stätte
 In rauher Heimat, während Stürme tosten.
 So schossen sie empor aus Herzenswunden,
 Und Thränen nährten sie, nicht unbeschadet:
 Ihr Farbenschmelz erstarb in dunklen Stunden.
 Verzeih — so blieben sie denn bleich, die armen,
 Bis sie ein Strahl aus Deinem Aug' begnadet
 Und sie zu froherm Triebe lässt erwärmen.

Mislil sem, da sodi ves ta prevod v „Zvon“, ker je „Oesterreichisch-Ungarische Revue“ malo razširjena pri nas, a častilce Prešernove, katerih je gotovo mnogo med „Zvonovimi“ čitatelji, zanimlje izvestno vse, kar se dostaje Prešerna. Podal pa sem prevod brez komentara; naj se vsakdo sam z njim naslaja ali pa naj ga obsodi. Kakó si je prelagatelj olajšal težko sonetsko tehniko, to itak zapazi vsakdo v prvem hipu; v očih bôdeta tudi slabo umerjeni granes: »Dass Gläubige des Korans sowie Buddhisten« in slaba stika: »Freuden-Widerwärtigkeiten«. Vsekakor pa nas naudaja ta preloga s ponosom, ker nam kaže, da se vidi Prešeren vreden prelaganja celó Nemcem leta 1893! V. B.

Nekoliko slovenskih priimkov z Goriškega. Bajt, Baskar, Baša, Bašin, Batič, Bavdaš, Belin, Birsa, Bizaj, Blažon, Bone, Boškin, Brajda, Bras, Bratina, Bratuš, Brdon, Brlot, Budal, Budin, Bunc. — Cej, Cejan, Cigoj, Čarga, Čargo, Čebon, Čedermas, Češcut, Čibej, Čičigoj, Čigon, Črnigoj, Čubej, Čučat, Čujec, Čufar, Čoha. — Droč, Drole, Drufovka, Durjava. — Fikfak, Foreštin. — Gulin. — Habat, Hadolin, Hlede, Hmeljak, Hojak. — Jakulin. — Kabaj, Kermolj, Kodre, Kodrmac, Kofol, Koglot, Kokeš, Konovec, Koron, Košuta, Kravos, Krkoč, Krnik, Kros, Krpan, Krštan, Kuštrin. — Legiša, Lejon, Lozej. — Madon, Maligoj, Mara, Maraž, Markuža, Mikluš, Mišigoj, Mrmolja, Molar, Mužina, Mužulin. — Nanut, Nardin. — Oblesčak. — Paglavac, Pagon, Pahor, Paljavic, Pangos, Paškulin, Perat, Perdih, Perin, Pertot, Peršolja, Poberaj, Poje. — Radikon, Rahulin, Ručna, Rukin, Rustija. — Saksida, Saražin, Sardoč, Sillgoj, Sinigajda, Sinigoj, Skok, Spačal, Šekli, Šemolje, Škarabot, Škole, Škrk, Šterlinko, Štolfa, Štubin, Štucin. — Taboj, Toroš, Toškan, Trčon, Tribučon, Troha, Tronkar, Turelj, Tušar. — Urdih, Ušaj. — Vižin, Vuga. — Zgaga, Žbona, Žigon.

Fridolin Kavčič.

»Matica Hrvaška« je imela dné z. m. m. svoj obči zbor. Predsednik, prof. T. Smitičkias, spominjal se je v svojem nagovoru pokojnih odličnih članov Lopašiča, Bogoviča, Tomiča in dr. Poglediča, nató pa je tajnik *Ivan Kostrenčič* poročal o društvenem delovanju lanskega leta. Iz njega obširnega poročila posnemljemo, da se knjige »Matice Hrvaške« za leto 1893. že tiskajo in da izidejo okolo Božiča, če ne bode posebnih zaprek. Bode pa jih okolo dva najst, med njimi te-le: *Kišpatičeve* „Ribe“, drugi del *Vallejeve* „Zgodovine srednjega veka“, *Kuhačevi* „Glasbeniki in glasbeni improvizatorji ilirske dôle“, druga knjiga „Slik iz svetovne književnosti“, obsezajoča ruske pripovedalce iz peresa dr. Šrepla, *Vodopičeva* povest „Marija Konavóka“ in *Lepušičeve* „Bosanke“ (štiri povesti iz Bosne). Mimo tega bodo zastopani tudi starejši pisatelji, n. pr. *Tomič*, *Kumičič* in morda kaj novih. »Matica« izdá nadalje prvo knjigo izbranih del Bogovičevih, začne izdajati slovansko knjižnico z dvema povestima iz ruščine, takisto izda prvi del zgodovine grške književnosti, katerega je spisal dr. *Musić*. O Božiči izide prvi zvezek prevodov novodobnih klasikov, in sicer *Miczkiewicz*ev „Pan Tadeusz“ v prevodu dr. *Maretiča*. Skrbelo se bode, da čim prej izide tudi Dantejeva „Božja komedija“ v prevodu *Buzoličevem*. Vrhu tega se pripravljata *Klaičeva* „Hrvaška pesmarica“ in izdaja hrvaških národnih pesmij. — Društveno imenje „Matice Hrvaške“ znaša brez hiše